

Arrest

nr. 130 973 van 7 oktober 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 30 april 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 maart 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 juli 2014.

Gelet op de beschikking van 26 juni 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 augustus 2014 in plaats van 22 juli 2014.

Gelet op de beschikking van 1 juli 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juli 2014 in plaats van 19 augustus 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. GOVAERTS, die loco advocaat D. VAN DER BEKEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 27 december 2012 het Rijk binnen en diende op 28 december 2012 een asielaanvraag in. Op 31 maart 2014 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U bent een jongeman van de Peul etnie en u bezit de Guineese nationaliteit. U bent geboren in Conakry maar uw ouders woonden in een klein dorp, Telemélé genaamd en in Basse-Guinée gelegen. Aangezien uw tante, F. N. B. D. (...), geen kinderen kon krijgen stonden uw ouders u af aan haar. U groeide van jongs af aan bij haar op in de wijk Mafanco in Conakry.

U liep school in Conakry en volgde de richting sociale wetenschappen tot in de 12e klas. Daarnaast was u actief als dj, samen met wat vrienden. U hielp uw tante ook in haar voedingswinkel. Als dj ging u samen met uw vrienden een aantal keer muziek spelen in de militaire basis Alpha Yaya, dit was toen het vorige regime van Dadis Camara nog aan de macht was. U ontmoette er kolonel K. (...) (ook geschreven: Djeboro, Tiégboro...) Camara en jullie werden vrienden.

Later ging uw muziekgroepje uit elkaar door etnische spanningen. Wanneer kolonel K. (...) u later vroeg om bijeenkomsten van de regeringspartij RPG op te luisteren met uw muziek zei u hem dat u dat niet kon doen omdat uw groepje uit elkaar was gegaan. De kolonel drong aan en bood u geld aan om uw groep te herenigen. U weigerde echter waarop de kolonel u beschuldigde tegen de regering te zijn.

Op 20 september 2012 vond een hele grote manifestatie van de oppositie plaats in Conakry. Net als zowat alle andere Peul uit uw wijk sloot u die dag ook uw winkel om mee te gaan manifesteren. Daags nadien namen de Malinké inwoners van uw wijk, die de meerderheid uitmaken, wraak op de Peul van de wijk. Ze kwamen uw winkel binnen en vernielden alles, waarna er een gevecht ontstond.

De gendarmen kwamen tussen en iedereen werd meegenomen naar de gevangenis van escadron mobile nr. 2. Daar werden enkel de Peul aangehouden en opgesloten en alle Malinké werden vrijgelaten. U werd samen met alle andere Peul naar een grote cel gebracht. Iets later, na het nemen van foto's en de registratie, kwam kolonel K. (...) binnen. Hij liet u een document tekenen en gaf de bewakers opdracht om u te mishandelen. U werd daarna opgesloten in een kleiner cel met veel kakkerlakken, waar u elke dag geslagen werd. Wanneer uw celgenoot vrijgelaten werd vroeg u hem om contact op te nemen met uw tante om uw vrijlating te regelen. Daags voor u zou overgeplaatst worden werd u door een soldaat meegenomen naar buiten de gevangenis waar uw tante u stond op te wachten. U dook nog twee maand onder in de wijk Lambanyi bij een vriendin van uw tante. U leerde daar haar dochter beter kennen. Toen u reeds in België was liet zij u weten dat zij zwanger was van u.

U verliet Guinee op 26 december 2012. U kwam in België aan op 28 december 2012 en vroeg dezelfde dag nog asiel aan. Uw zoon, Sjeik Aliou Diallo, werd in Guinee geboren op 9 augustus 2013.

U legt volgende documenten neer ter staving van uw asielrelaas: een foto van u met kolonel K. (...) (Djeboro) Camara alsook een medisch attest van de huisdokter K. C. (...).

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen elementen alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, dient besloten te worden dat ik u het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet niet kan toekennen.

Zo is het vooreerst uiterst vreemd dat u geen identiteitsdocumenten weet neer te leggen hoewel u er had in Guinee (CGVS, pp. 5 – 6) maar u wel andere documenten weet neer te leggen, in casu een foto met kolonel K. (...) Camara (CGVS, p. 3). U verklaart dat dit het enige document is dat uw tante gevonden heeft bij u thuis. Wanneer u daarop gevraagd werd wat er dan met uw identiteitsdocumenten gebeurd was verklaarde u dat uw tante haar woning was ontvlucht omdat de militairen telkens langskwamen (CGVS, p. 6). Wanneer u gevraagd werd of uw tante dan haar hele hebben en houden diende achter te laten antwoordde u ontwijkend op de vraag, u wist het niet, u wist enkel dat ze gevlucht was naar de plaats waar ook u was ondergedoken (CGVS, p. 6). Hieromtrent verklaarde u eerst dat uw tante naar de wijk Lambanyi verhuisd was door jullie probleem (CGVS, p. 10), nog voor dat u werd opgepakt (CGVS, p. 17), terwijl u iets later verklaarde dat uw tante pas na uw vertrek uit Guinee naar daar verhuisd was omdat de militairen haar steeds kwamen lastig vallen (CGVS, p. 21). Op het attest van familiesamenstelling dat u invulde op DVZ op 23 januari 2013 vermeldde u dan weer dat uw tante toen in Mafanko woonde (Attest van familiesamenstelling afgenomen op DVZ op 23 januari 2013, p. 2). Indien u en uw tante werkelijk jullie woonplaats dienden te ontvluchten dan kan redelijkerwijs van u verwacht worden dat u het vertrek van uw tante voor of na uw eigen vertrek weet te situeren en dat u weet of zij nog is terug gegaan of niet (CGVS, p. 17). Dat u dit niet kunt, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Daarnaast kan ook verwacht worden dat u precies weet uit te leggen hoe het komt dat u geen identiteitsdocumenten weet neer te leggen. Dat u niet weet of die

documenten zijn meegenomen door militairen of uw tante alles heeft moeten achterlaten in haar vlucht is weinig plausibel.

Verder is het ook uitermate vreemd dat u tijdens uw eerste interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) hoegenaamd niets verteld heeft over uw persoonlijke problemen met kolonel K. (...) (Verklaringen DVZ afgenomen op 23 januari 2013, pp. 3 - 4), hoewel die slechte relatie volgens uw verklaringen op het CGVS toch grotendeels aan de oorzaak lagen voor de lange duur van en de slechte behandeling tijdens uw detentie (CGVS, p. 18; p. 23). In het licht van deze verklaringen zou toch kunnen verwacht worden dat u hier, zij het beknopt, melding van maakt tijdens het eerste interview op DVZ. Dat u dit niet doet, doet ernstige twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Los van het feit of u er eerder melding van maakte kan ook maar weinig geloof gehecht worden aan uw verhaal betreffende uw slechte relatie met kolonel K. (...). Het komt weinig overtuigend over dat een minister of minister van staat (CGVS, p. 3) zijn energie gaat steken in het viseren en vervolgen van iemand louter en alleen omdat hij de muziek niet wilde verzorgen op een bijeenkomst van de partij RPG (CGVS, p. 13; p. 18). Uit uw verklaringen blijkt daarenboven ook dat u bezwaarlijk een politiek opposant kan worden genoemd. Hoewel u beweert dikwijls muziek te hebben gespeeld op bijeenkomsten van het UFDG kan u geen enkele naam noemen van UFDG leden. U verklaart contact te hebben gehad met hen maar geen namen te kennen (CGVS, pp. 12 - 13). Indien u werkelijk manifestaties van het UFDG opluisterde met uw muziek dan kan op zijn minst verwacht worden dat u leden van het UFDG bij naam kent waarmee u samen gewerkt hebt of die u gecontacteerd hebben. Dat u dit niet doet, doet afbreuk aan uw beweringen hieromtrent. Gezien u geen politiek opposant bent lijkt het nog minder plausibel dat iemand met een dergelijke positie zich zou bezig houden met het viseren van een jonge man louter en alleen omdat die geen muziek wil draaien op een bijeenkomst van de RPG, te meer u hem een valabel excuus geeft, uw groepje zou namelijk niet meer bestaan want jullie zouden uit elkaar zijn gegaan (CGVS, p. 13, p. 22). Indien er toch geloof kon gehecht worden aan uw verklaringen als zou deze hooggeplaatste militair u viseren, quod non, dan zou het uiterst merkwaardig zijn dat uw tante u wist vrij te kopen, te meer daar hij zijn ondergeschikten de opdracht had gegeven om u te mishandelen en hen had verteld dat u een belangrijke opposant was (CGVS, p. 15). In het licht van deze verklaringen zou redelijkerwijs kunnen verwacht worden dat u extra in de gaten zou worden gehouden en de gendarmen hun uiterste best zouden doen om u niet te laten ontsnappen gezien u persoonlijk geviséerd werd door hun overste.

Tenslotte komt ook uw detentie geenszins geloofwaardig over. Zo weet u vooreerst niets te vertellen over waarom uw celgenoot opgesloten zat (CGVS, p. 18). Gezien u twee dagen samen met deze man in een kleine cel zat opgesloten kan toch redelijkerwijs verwacht worden dat u op de hoogte bent van de redenen waarom deze man opgesloten zat. Daarnaast is het hoogst opmerkelijk dat u niets weet te vertellen over het lot van de andere Peul die samen met u opgepakt werden (CGVS, p. 18). Gezien u de gebeurtenissen in Mafanko beschrijft als een etnisch getint conflict tussen Malinké en Peul (CGVS, pp. 14 - 15) kan redelijkerwijs verwacht worden dat u weet wat er met uw lotgenoten gebeurd is. Dat u dit niet weet is hoogst opmerkelijk, te meer u verklaart dat uw twee buurmannen eveneens waren opgepakt (CGVS, p. 17). Dat u evenmin weet of de media in Guinee bericht hebben over het incident in uw wijk (CGVS, p. 18) en u ook niet weet dat de politieke partijen zijn tussengekomen (CGVS, p. 18), noch of die problemen op 21 september zich enkel in uw wijk dan wel in meerdere wijken plaatsvonden (CGVS, p. 22) is uiterst merkwaardig. Gezien u omwille van deze gebeurtenissen uw land diende te verlaten kan redelijkerwijs van u verwacht worden dat u zich enigszins informeert over de afloop van de gebeurtenissen die tot uw vertrek hebben geleid, te meer u zich voorstelt als UFDG sympathisant (CGVS, p. 12) en u nog ruimschoots de tijd had om u te informeren tussen uw ontsnapping en uw vertrek uit Guinee, namelijk ongeveer drie maand (CGVS, p. 21).

Bovenvermelde vaststellingen ondergraven uw geloofwaardigheid. Bijgevolg kan aan uw verklaarde arrestatie en detentie geen geloof gehecht worden en kan u het voordeel van de twijfel niet worden toegekend. Aldus kan ik u het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet niet toekennen.

De documenten die u neerlegt ter staving van uw asielaanvraag doen geen afbreuk aan deze conclusie. De foto van u en de kolonel Camara toont enkel aan dat u ooit eens met hem op de foto heeft gestaan. Deze foto laat niet toe enige andere conclusie te trekken met betrekking tot jullie relatie, laat staan de problemen die u met hem kende. Het medisch attest dat u voorlegt laat evenmin toe om te besluiten in welke omstandigheden u letsels aan uw been heeft opgelopen.

In verband met de algemene veiligheidssituatie in uw land zijn de verschillende geraadpleegde informatiebronnen het erover eens dat Guinee eind 2012 en in de loop van 2013 werd geconfronteerd met interne spanningen, op zichzelf staande en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare

dadens. De veiligheidstroepen van Guinee begingen namelijk mensenrechtenschendingen naar aanleiding van politieke betogingen. Er waren spanningen tussen de regering en de meeste politieke oppositiepartijen wegens de organisatie van parlementsverkiezingen. Deze verkiezingen verliepen rustig op 28 september 2013 en sindsdien werden geen belangrijke incidenten meer gemeld. De volledige resultaten zijn definitief, de nieuwe regering is gevormd en de oppositie zetelt in het parlement.

Artikel 48/4 §2C van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat ernstige bedreigingen van het leven of van de persoon van een burger, wegens willekeurig geweld in het kader van een gewapend binnenlands of internationaal conflict, beschouwd kunnen worden als een ernstige schending die aanleiding kan geven tot de toekenning van de subsidiaire-beschermingsstatus. Geen enkele geraadpleegde bron vermeldt het bestaan van een gewapend conflict. Uit diezelfde informatie blijkt bovendien dat Guinee niet geconfronteerd wordt met een situatie van willekeurig geweld en dat er geen gewapende oppositie in het land bestaat. In het licht van al deze elementen dient bijgevolg te worden geconcludeerd dat de situatie in Guinee op dit ogenblik niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2 (zie map landeninformatie, COI Focus "Guinee: veiligheidssituatie", oktober 2013).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.3. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een foto met kolonel K. en een medisch attest.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna : de Raad) oefent in onderhavig beroep inzake de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker voert in een eerste en enig middel de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, en de formele en materiële motiveringsplicht.

2.3. Artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Waar verzoeker tegelijkertijd een schending aanvoert van de formele en de materiële motiveringsplicht, dient erop te worden gewezen dat hij niet in redelijkheid kan aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdzzaam zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739). De schending van de formele motiveringsplicht kan *in casu* niet op ontvankelijke wijze ingeroepen worden, daar uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven die de beslissing onderbouwen, kent (RvS 25 september 2002, nr. 110.660). Uit de bewoordingen van het aangevoerde middel blijkt bovendien dat verzoeker louter kritiek heeft op de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire bescherming

3.1. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen. Hierbij berust de bewijslast bij de verzoekende partij en is het haar verantwoordelijkheid om haar beweerde identiteit, nationaliteit en regio van herkomst aan te tonen en dit door middel van authentieke identiteitsdocumenten ondersteund door geloofwaardige verklaringen of, wanneer ernstige juridische

en/of materiële moeilijkheden worden aangetoond om een sluitend bewijs voor te leggen, op basis van coherente verklaringen desgevallend ondersteund door concrete en objectieve informatie.

De commissaris-generaal stelde ter zake terecht vast dat verzoeker niet aantoont zijn voorgehouden identiteit onmogelijk genoegzaam te kunnen adstrueren. Immers verzoeker legde ernstig tegenstrijdige verklaringen af waarvoor hij noch op het gehoor noch in het verzoekschrift enige verklaring geeft. Derhalve schiet verzoeker op ernstige wijze tekort in zijn medewerkingsplicht en vormt het ontbreken van enig identiteitsbewijs een negatieve indicatie voor verzoekers algehele geloofwaardigheid en deze van zijn asielrelaas. Waar verzoeker nog meent dat hij *“bleek de nodige kennis te hebben over het land en streek waaruit hij beweert afkomstig te zijn”*, wijst de Raad er vooreerst op dat verzoeker niet specifiek werd ondervraagd op dit punt zodat deze conclusie geen feitelijke grond heeft en bovendien dat indien een dergelijke kennis zou zijn gebleken, *quod non demonstrandum*, hieruit nog altijd geen indicaties over de waarachtigheid van verzoekers identiteit kunnen worden afgeleid doch enkel over zijn beweerde regio van herkomst.

3.2. Verzoeker gaat er aan voorbij dat de kern van zijn asielrelaas ongeloofwaardig is nu de reactie van de kolonel met wie verzoeker beweerdelijk bevriend zou zijn geraakt, buiten alle proportie is en verzoeker deze kolonel in zijn initiële verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken zelfs niet heeft vermeld (vragenlijst 3.5). Dat de kolonel een dermate wrok zou koesteren tegen verzoeker, hem valselijk zou beschuldigen en opdracht zou geven hem zwaar te folteren in detentie, louter omdat verzoeker met zijn bandje geen muziek speelden op een bijeenkomst van de RPG, kan niet overtuigen. Bovendien heeft de kolonel een belangrijke publieke functie als *“Ministre d'état chargé de la lutte contre la drogue, grande banditisme et criminalité”* (gehoor p. 3) en kan dan ook op een heel sociaal netwerk rekenen waardoor hij of zijn omgeving gemakkelijk muziekgroepjes kan aanspreken en bezwaarlijk zal afhangen van verzoeker. Voor zover dergelijke hypothese waarachtig zou zijn, *quod non*, is evenmin geloofwaardig dat verzoeker zo gemakkelijk zou kunnen vrijgekocht worden. Verzoekers verklaring dat *“Tijdens de detentie van verzoeker werd hij onderworpen aan een regime van psychologische terreur en fysieke mishandelingen. Dat hij in de gegeven omstandigheden geen contact zocht met zijn celgenoot of alleszins niet meer kan navertellen wat diens achtergrond is, is wel degelijk plausibel”*, klemmt met zijn andere toelichtingen dat zijn celgenoot ervoor zorgde dat zijn tante hem vrijkocht (*“ik gaf hem de nummer van mijn tante en vroeg hem contact te nemen met mijn tante. Hij nam contact met mijn tante”*, gehoor p. 15, p. 19). Dat *“verzoeker niets over het lot van de andere Peul kan vertellen die gevangen werden genomen, valt te verklaren door de complete breuk streek van herkomst sinds zijn ontsnapping. Verzoeker kon niemand vertrouwen, aangezien hij gevisieerd werd door een man met bijzonder veel (militaire) autoriteit in de regio, kolonel K.”*, kan evenmin dienen als verschoning gezien verzoeker tevens heeft nagelaten zich te (laten) informeren via zijn familie, de media of betrouwbare derden. Wat de bijgevoegde foto en medische attest betreft, verwijst de Raad naar de terechtte motivering van de commissaris-generaal, die hij bijtreedt.

3.3. De door de commissaris-generaal correct weergegeven ongeloofwaardigheden, tegenstrijdigheden, onwetendheden en omissies raken de kern van het relaas en zijn pertinent. Voor het bestaan ervan wordt geen redelijk aanvaardbare verklaring gegeven. Van een kandidaat-vluchteling mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan nagegaan worden of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

3.4. Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven, alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen, zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag, de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen, en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd. Verzoeker voldoet hier geenszins aan.

3.5. Verzoeker brengt thans evenmin argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker beperkt zich aldus tot het herhalen en toelichten van het asielrelaas en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het formuleren van loutere beweringen (*“de kolonel zal de vete die ontstaan is niet vergeten: hij werd tot tweemaal toe gekrenkt in zijn eer: eenmaal door de weigering muziek te spelen op de RPG-bijeenkomsten en een tweede maal door de ontsnapping uit de gevangenis waaruit verzoeker ontsnapt is en mishandeld werd”*) en het maken van persoonlijke vergoelijkingsen en excuses (*“Dat verzoekers tante hem kon vrijkopen valt onmogelijk te aan te tonen”*), maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoeker weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

3.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

3.7. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.8. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven oktober tweeduizend veertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK